

NEPŘÍZNIVÉ ZPRÁVY

POD ABEČINÝM CHODIDLEM ZAVRZALA NÍZKÁ VĚTEV. Opatrně lezla po stromě, pozorovala okolí, naslouchala a šíp měla již založený v těživě, k jejím uším však doléhaly jen obyčejné zvuky lesa; šumění listů, zpěv ptáků, šelest malých tvorů ve větvích a dole, v křovinách. Někde na zemi pod ní se plížila Uraza a nahoře se proti mrakům neslyšně rýsoval kroužící stín Rolanovy sokolice Essix.

Abeke si zahákla luk za rameno a šplhala výš, až se dostala nad klenbu lesa. V dále spatřila vodní plochu, která dělila Amayu od Zeleného hradu, a tmavé obrysy lodí. Už byli téměř u vody. Pomalu slézala zpět dolů. Tělo ji dosud bolelo po souboji se Zerífem a jeho ukradenými strážci. *Jak?* Jak se mu povedlo zmocnit se tolika z nich? A ještě hrozivější otázka zněla: *Proč?* Hlubší bolest jí ale působilo to, co otrásl jejím poutem k Uraze. Ta první bolest byla fyzická. Jenže ta druhá byla horší. Ta druhá ji *děsila*.

Potřebují se vrátit do pevnosti Zelenopláštníků.

Olvan bude vědět, co se děje a co dělat. Alespoň v to doufala.

Pod ní proklouzl temný stín Urazy.

A pak se leopardice náhle zastavila.

Sklonila hlavu, pohazovala ocasem a cukala nosem, jako kdyby cítila kořist.

Nebo nějakého dravce.

Abeke zadržela dech, nasadila šíp do luku a v hlavě se jí roztočil kolotoč představ, co všechno by jim mohlo hrozit. Vrátil se Zeríf? Opozdlilo se některé z jeho nakažených zvířat? Co se to v lesích skrývalo?

Leopardice se přihrčila, zaváhala a pak skočila.

Okamžitě se ozvalo skřehotavé zaječení, které ukončily silné čelisti. Když se leopardice zase objevila, z tlamy jí viselo bezvládné lesní zvířátko.

Abeke zakoulela očima a Uraza se na ni podívala, jako kdyby jí nabízela, že se rozdělí.

„To je dobrý;“ zašeptala dívka. „Můžeš si to nechat.“

Leopardice zamrkala a začala si se svou svačinkou hrát. Abeke se narovnal a vyrazila po větvích zpátky na mýtinu, kde se utábořili. Bylo to jen pár metrů čtverečních ušlapané země bez stromů na kraji lesa. U ohničku ohraničeného kameny se choulily dvě vyčerpané postavy.

Abeke klesla na lesní zem a mech, který ji pokrýval, ztlumil její dopad.

„Po Zerífovi žádné stopy;“ oznámila.

Rolan vyskočil jako vylekaná kočka a otočil se: v ruce svíral klacík, jímž se předtím přehraboval v ohni a jehož konec slabě doutnal. Když uviděl Abeke, praštil sebou zpát-